

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **M. H.**, zastoupená advokátem Mgr. Janem Úlehrou, se sídlem Krajinská 224/37, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2020, č. j. KUJCK 106066/2020, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 4. 2024, č. j. 62 A 7/2020 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, jenž bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce advokáta Mgr. Jana Úlehly.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Týn nad Vltavou rozhodnutím ze dne 16. 7. 2020, č. j. MÚT/17938/2020/OD/Tem, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 83 odst.1 písm. b) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“). Tohoto přestupku se žalobkyně dopustila z nedbalosti tím, že poté, co dne 10. 5. 2017 prodala své motorové vozidlo R., registrační značky X, společnosti AAA Auto, neoznámila registru vozidel změnu vlastníka. Tím porušila § 8 odst. 2 písm. a) zákona o provozu vozidel, za což jí městský úřad uložil pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání, které proti jeho rozhodnutí žalobkyně podala, žalovaný zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, které krajský soud rozsudkem ze dne 31. 3. 2022, č. j. 62 A 7/2020 - 21, vyhověl a obě správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud na rozdíl od správních orgánů dovodil, že daný přestupek není trvajícím přestupkem a že odpovědnost za něj již zanikla. Tento rozsudek však ke kasační stížnosti žalovaného zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 2. 2024, č. j. 3 As 106/2022 - 25 (dále jen „zrušující rozsudek“), neboť dospěl k závěru, že přestupek podle § 83 odst. 1 písm. b) zákona o provozu vozidel je přestupkem trvajícím. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku poukázal na to, že jednání definované jako přestupek podle § 83 odst. 1 písm. b) zákona o provozu vozidel porušuje zájem na zachování souladu veřejnoprávní evidence vlastnických práv k silničnímu vozidlu s právním stavem v oblasti soukromého práva. Protiprávní jednání je v takovém případě ukončeno buď dodatečným podáním žádosti o zápis změny vlastníka vozidla, anebo odpadnutím nesouladu evidence vlastnických práv k silničnímu vozidlu se stavem v oblasti soukromého práva. Dále zdůraznil, že skutková podstata daného přestupku nezahrnuje žádnou lhůtu; ta je pouze součástí ustanovení, na které tato skutková podstata okazuje a které uvádí, jakou povinnost a v jaké lhůtě má dosavadní vlastník vozidla splnit (§ 8 odst. 2 zákona o provozu vozidel). Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku proto uzavřel, že protiprávní stav spočívající v nesouladu mezi registrovaným a právním stavem vlastnictví motorového vozidla vzniká dnem následujícím po uplynutí stanovené desetidenní lhůty od změny vlastnického práva k vozidlu a jeho konec je podmíněn splněním oznamovací povinnosti.

[3] Po vrácení věci krajský soud rozhodl napadeným rozsudkem tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění odkázal na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu a s ohledem na něj konstatoval, že přestupek podle § 83 odst. 1 písm. b) zákona o provozu vozidel má trvalý charakter. Dále se zabýval otázkou, zda odpovědnost za přestupek již zanikla. Za tímto účelem předeslал průběh prodeje motorového vozidla i průběh správního řízení, dále poukázal na roční subjektivní a tříletou objektivní promlčecí dobu a na skutečnosti, které její běh přerušují. Následně uzavřel, že v předložené věci k uplynutí promlčecí doby nedošlo a že odpovědnost za přestupek nezanikla. Neztotožnil se přitom s tvrzením, že se žalobkyně daného přestupku mohla dopustit pouze do doby, než se uskutečnily následné prodeje vozidla mezi dalšími subjekty. Další převody vlastnického práva k vozidlu podle něj nejsou překážkou podání žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla, neboť je na správním orgánu, jakým způsobem se s takovou skutečností vypořádá. Odpovědnosti za přestupek se žalobkyně podle krajského soudu nemohla zbavit ani udělením plné moci novému vlastníku vozidla k provedení změny vlastnictví, neboť bylo její povinností ověřit, zda zmocněnec změnu vlastnictví oznámil. Neučinila-li tak, jednala přinejmenším nevědomě nedbale. Krajský soud rovněž poukázal na to, že zápis změny vlastníka vozidla byl možný nejen na základě společného návrhu dosavadního a nového vlastníka, ale od 1. 6. 2017 i na základě samostatné žádosti v případě, že jeden z nich neposkytuje druhému potřebnou součinnost.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

pokračování

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž uplatnila důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že krajský soud nesprávně posoudil otázku zániku odpovědnosti za přestupek a že věc posoudil v rozporu se zákonem i jeho smyslem.

[5] Stěžovatelka je i nadále přesvědčena, že se přestupku dopustila nanejvýš v prvních deseti dnech od prodeje vozidla. Poté totiž proběhly převody vlastnického práva mezi dalšími subjekty, stěžovatelka přestala mít dne 21. 5. 2017 postavení dosavadního vlastníka, a nemohla proto již jakkoli udržovat protiprávní stav, neboť odpovědnost za přepis vozidla přešla na dalšího vlastníka. Povinným subjektem k podání žádosti o změnu vlastnictví vozidla tak od té doby byl již jen dosavadní vlastník a nový vlastník. Z toho dovozuje, že jednoroční promlčecí doba uplynula nejpozději 21. 5. 2018. Přestupkové řízení bylo zahájeno až dne 3. 12. 2019, proto podle ní nedošlo k přerušení běhu promlčecí lhůty a přestupek byl promlčen ještě před zahájením správního řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu, v němž byla otázka, zda se stěžovatelka mohla uvedeného přestupku dopustit pouze v prvních deseti dnech od prodeje vozidla (tj. od 10. 5. 2017), již závazně vyřešena. Má proto za to, že kasační stížnost je nepřipustná a jako takovou by ji měl Nejvyšší správní soud odmítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je nepřipustná.

[8] Krajský soud rozhodoval napadeným rozsudkem znovu poté, co jeho původní rozsudek v totožné věci zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 3 As 106/2022 - 25.

[9] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. r. s. je kasační stížnost nepřipustná *proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

[10] Smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud opakovaně nezabýval věcí, ke které již jednou svůj právní názor vyslovil, a to za předpokladu, že se krajský soud tímto názorem řídil. Ostatně vysloveným právním názorem je v řízení o opakované kasační stížnosti vázán i sám Nejvyšší správní soud, což vylučuje možnost, aby jej k nové kasační stížnosti změnil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS).

[11] Výjimky ze zákazu opakované kasační stížnosti dovodila nad rámec doslovného znění citovaného ustanovení judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Jedná se typicky o situace, kdy důvodem zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu je závažné procesní pochybení krajského soudu, nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, nedostatečně zjištěný skutkový stav či jiná vada, pro kterou Nejvyšší správní soud nemohl

v předcházejícím řízení přistoupit k posouzení věci samé (srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Nepřípustnosti kasační stížnosti však nebrání skutečnost, že přechází a následnou kasační stížnost podali rozdílní účastníci řízení. Jestliže rozhodnou otázku již Nejvyšší správní soud plně vyřeší k předchozí kasační stížnosti jiného účastníka, mohou ostatní účastníci řízení namítat pouze to, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 926/19, N 129/95 SbNU 66). O žádnou z uvedených situací se však v nyní posuzované věci nejedná.

[12] Podstatou kasační argumentace je otázka, zda byl protiprávní stav vyvolaný nesplněním stěžovatelčiny oznamovací povinnosti ukončen dnem, kdy kupující jako nový vlastník prodal dotčené vozidlo třetí osobě. Tato otázka však byla předmětem předchozího kasačního řízení a Nejvyšší správní soud ji v něm také již závazně vyřešil – *„jednání by tedy bylo ukončeno buď dodatečným podáním žádosti, anebo odpadnutím nesouladu evidence vlastnických práv k silničním vozidlům se stavem v oblasti soukromého práva. (...) Počátek vzniku protiprávního stavu spočívajícího v nesouladu mezi registrovaným a právním stavem vlastnictví motorového vozidla tak lze zajisté stanovit na den následující po uplynutí 10denní lhůty od změny vlastnického práva k vozidlu, jeho konec je však podmíněn až splněním uložené povinnosti.“* Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že stěžovatelka mohla protiprávní stav, který vyvolala, ukončit pouze splněním oznamovací povinnosti, a nikoli dalším prodejem změnou vlastníka dotčeného vozidla. Uvedený (závazný) právní názor se stěžovatelka pokouší nyní kasační argumentací zpochybnit, avšak Nejvyšší správní soud již spornou otázku nemůže z výše uvedených důvodů v tomto opakovaném kasačním řízení znovu posoudit.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nepřípustnou, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 104 odst. 3 písm. a) téhož zákona odmítl.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[15] Jelikož Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, rozhodl zároveň o vrácení již zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč a jeho vyplacení k rukám stěžovatelčina zástupce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích ve spojení s § 10a odst. 1 téhož zákona).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. února 2025

pokračování

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu